

største Arbejde for at faa Tanken til at slaa an, idet vi begge var ganske sikre paa, at den vilde kunne gennemføres og gennemføres med Fordel. Nu skal jeg villig indrømme, at den Gang stod Tanken som noget nyt og ret ukendt, og man veg ogsaa den Gang tilbage for det til Trods for, at det fra alle Sider blev erkendt, at der laa en god, sund og fornuftig Tanke deri. Det var en Tanke, som i Virkeligheden laa ret nær for alle, at naar vi en Gang ad Aare paa ny skulde have de store Lønningsspørgsmaal til Behandling, skulde ogsaa dette Spørgsmaal tages frem til en fornyet og grundigere Overvejelse, end der den Gang kunde være Tale om. Hvorledes Stillingen i det hele og store var overfor Princippet den Gang, er mig ikke helt klart, thi Spørgsmaalet blev ikke gennemdrøftet saaledes, som det senere er sket i Kommissionen. Men jeg ved, at der fra Partiet Venstres Side var god Villie til at gennemføre dette Princip og vist ogsaa god Tro til, at det lod sig gennemføre. Paa den anden Side ved jeg, at der fra Socialdemokratiets Side den Gang var Modstand derimod, ganske som vi hørte af den ærede socialdemokratiske Ordfører (Valdemar Olsen) i Forgaars, at der er nu. Jeg erindrer, at der den Gang af det daværende Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) til mig blev rettet en Udtalelse, der gik ud paa, at det i Virkeligheden aldrig kunde blive andet end til Skade for Tjenestemændene, hvis vi nu fik gennemført den glidende Skala; thi, sagde han, Priseniveauet var nu saa højt oppe — det var i 1908 —, at man virkelig ikke kunde tænke sig andet, end at der snarest maatte komme et Prisfald; og overfor et Prisfald kunde han selvfølgelig ikke give sin Tilslutning til, at man skulde indføre den glidende Skala, hvorved den Løn, man fik fastsat i 1908, straks vilde begynde at gaa nedad igen.

Imidlertid viste det sig, at man tog fejl i den Betragtning, at man i 1908 var naaet et saadant Højdepunkt, at man ikke kunde naa højere, og jeg er ganske klar over, at da der var gaaet nogle Aar, jeg vil antage i Aarene omkring 1912—13 eller saadant noget, havde man i Tjenestemandskredse eller i alt Fald i visse Dele af Tjenestemandskredsene fortrudt den Stilling, som var blevet indtaget overfor det nævnte Princip i Aaret 1908. Der skete den Gang fra Tjenestemandskredse Henvendelse til mig om at skrive i deres Fagblad derom, og jeg holdt ogsaa et Foredrag i samme Anledning i deres Organi-

sation, et Foredrag angaaende Princippet: den glidende Skala, og det staaer mig ganske klart, at den Gang var der i store Kredse af Tjenestemandsverdenen megen Interesse for Spørgsmaalet. De havde nemlig set, at Lønningerne fra 1908 ikke havde været de Højkonjunkturlønninger, man havde antaget, de var blevet klare over — jeg husker det fra det nævnte Møde —, at de vilde have vundet en Lønstigning til 1913, tror jeg det var, af 12—14 pCt., hvis de i 1908 var gaaet ind paa Princippet om en glidende Skala. og en saadan var blevet gennemført. Jeg mener, man kunde have faaet den gennemført den Gang, hvis der ikke havde manglet Tilslutning fra Tjenestemændenes og fra Arbejderpartierne Side.

Efter dette var jeg egentlig tilbøjelig til at tro, at naar nu den nye Lønreform kom frem, vilde vi være blevet stillet overfor Spørgsmaalet om Gennemførelse af den glidende Skala. Jeg er blevet sørgeligt skuffet, og der er adskillige, der er blevet skuffede med mig. Men det underligste af det hele er, at i Forgaars staaer 3 af dette Tings Partiordførere op her og beklager i forskellige Ord og Vendinger, men i Virkeligheden i Princippet det samme: at de ikke har været i Stand til i Kommissionen at faa Flertal for Princippet den glidende Skala. Det blev gjort først af Ordføreren for det Parti, jeg tilhører (Søren Svendsen), dernæst af Ordføreren for Regeringspartiet, det radikale Venstre (Kofod), og senere af Ordføreren for det konservative Folkeparti (Abrahamsen). Nu spørger jeg mig selv: Hvad kan da være Grunden til, at vi i Virkeligheden intet faar gennemført af dette Princip? Thi jeg regner for intet — jeg skal senere komme tilbage til det — det, som er bibeholdt af Princippet. Det blev nævnt af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Abrahamsen) i Lørdags, at det var en ubetydelig Rest, som var tilbage — det var de Ord, som blev brugt — af Tanken i Forslaget. Ja, det er i Virkeligheden en ganske ubetydelig Rest, der er tilbage. Hvorledes er dette muligt? Naar 3 af Rigsdagens 4 Partier ved deres Ordførere staaer her og beklager, at Princippet ikke er blevet gennemført, hvorfor bliver det da ikke gennemført? Ja, siger man og skriver i Betænkningen: Vi har ikke kunnet vinde Flertal for det, vi har ikke kunnet vinde Tilslutning til det i Lønningskommissionen. Det forstaaer jeg i Grunden heller ikke.

Maa jeg gøre opmærksom paa, at i Kommissionsbetænkningen Side 17 findes der en Udtalelse — det er kun et Par